

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobkyně: **Mgr. L. K.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Zemědělské družstvo Sněžné**, se sídlem Sněžné č. 205, zastoupená JUDr. Jaroslavou Brabcovou, advokátkou se sídlem Sadová 2237, Žďár nad Sázavou, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 3. 2013, č. j. 30 A 101/2011 – 54,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 15. 3. 2013, č. j. 30 A 101/2011 – 54, zrušil Krajský soud v Brně rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, odboru dopravy a silničního hospodářství, (dále jen „stěžovatel“) ze dne 22. 7. 2011, č. j. KUJI 64643/2011, OUP 220/2011 Cí-3, kterým bylo jako nepřipustné zamítnuto odvolání žalobkyně (dále jen „účastnice řízení“) a jejího manžela proti rozhodnutí Městského úřadu Nové Město na Moravě, odboru stavebního a životního prostředí (dále jen „stavební úřad“) ze dne 6. 5. 2011, č. j. MUNMNM/9062/2011-23, o umístění stavby „novostavba odchovny mladého dobytka pro 127 ks včetně zpevněných ploch, skladovací jímky, výdejní plochy s jímkou, elektrické přípojky (posílení) a vodovodní přípojky“ na pozemcích p. č. 319/8, 319/9, 289/1, 298 a 500 v k. ú. Daňkovice (dále jen „stavba“). Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že se nelze v řízení o umístění stavby omezit jen na napojení či připojení pozemku, resp. stavby, na veřejně přístupnou komunikaci, ale je třeba zohlednit také podmínky provozu, zvláště zajišťují-li přístup k umístěvané stavbě. Jedině tak lze dostát požadavku na komplexní řešení, které by bylo souladné s cíli a úkoly územního plánování. Účastníky územního řízení mohou být i osoby s věcným právem k sousední nemovitosti, a to v závislosti na případném přímém dotčení tohoto práva. Kdy se o takové dotčení jedná je potřeba

posuzovat případ od případu. Pojem soused nelze chápat tak, že se jedná pouze o tzv. mezujícího souseda, který je vlastníkem bezprostředně sousedícího pozemku nebo stavby na takovém pozemku. Za souseda lze považovat i vlastníka pozemku nebo stavby na něm v širším okolí. Jak široké takové okolí bude, je dáno tím, zda umístěvanou stavbou může být jeho vlastnické nebo jiné věcné právo dotčeno. Protože zákon č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „stavební zákon“) hovoří o přímém dotčení, je na místě odlišovat dotčení přímé a nepřímé, přičemž určujícím kritériem je zpravidla účel plánované stavby. V daném případě je touto stavbou odchovna mladého dobytka a na základě jejího charakteru a účelu bylo třeba posuzovat, jaký vliv může mít na okolí, a na vlastnické právo účastnice řízení. Stavební úřad se však takovým vlivem či dopady podrobněji nezabýval. S ohledem na potřebu komplexního koordinovaného řešení, podpořenou navíc podáním účastnice řízení a jejího manžela, bylo třeba přesně vymezit nejen napojení, nýbrž i přístup k umístěvané stavbě prostřednictvím přilehlých komunikací. Na základě toho by potom bylo možné jasně říci, že přes pozemky účastnice řízení přístup k umístěvané stavbě nevede anebo naopak vede s tím, zda je či není dáno přímé dotčení na jejich právech. Okruh účastníků územního řízení nelze limitovat stanovením prosté hranice v metrech a skutečnost, že pozemky účastnice řízení jsou vzdáleny cca 150 m od umístěvané stavby, neznamená, že se stavba jejího vlastnického práva nijak nedotkne. Pokud stěžovatel posoudil odvolání jako nepřipustné, pochybil, protože tak učinil, aniž by jasně vymezil přístup k umístěvané stavbě a v návaznosti na to vyvrátil pochybnosti ohledně účastenství účastnice řízení. Tím zatížil své rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Ostatní žalobní námitky neshledal krajský soud důvodnými.

Stěžovatel v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti vyjádřil nesouhlas s tím, že se dostatečně nezabýval přístupností stavby a nevyvrátil pochybnosti účastnice řízení ohledně dotčení na jejich právech. Podle argumentace krajského soudu nestačilo v předmětné věci použít právní předpis, ale stěžovatel jej měl vyložit a aplikovat extenzivně tak, aby mezi účastníky řízení byla zahrnuta i účastnice řízení. Ta však neučinila žádný konkrétní úkon směřující k její aktivní úloze v prvoinstančním řízení. Do zahájeného územního řízení, o kterém se dozvěděla ze zveřejněné vyhlášky na úřední desce a internetu, podala jen strohé sdělení, že je-li přístupnost k navrhované stavbě vedena mimo pozemky v jejím vlastnictví, má stavební úřad považovat námitky její a jejího manžela za bezpředmětné, ačkoliv se mohla domáhat u stavebního úřadu přiznání postavení účastníka územního řízení podáním žádosti s uvedením skutečností, které by její účastenství odůvodňovaly. Mezi takové skutečnosti patří vlastnické nebo jiné věcné právo ke konkrétnímu pozemku s vymezením intenzity a způsobu přímého dotčení tohoto práva. Této možnosti účastnice řízení nevyužila, takže když po provedeném řízení žádný z účastníků nepodal proti územnímu rozhodnutí odvolání, nabylo územní rozhodnutí právní mocí. Stavební úřad nepřiznal účastnici řízení postavení účastníka, neboť přístupnost k navrhované stavbě není řešena přes pozemky v jejím vlastnictví a umístěním stavby nedojde k přímému dotčení jejich práv a povinností. S touto úvahou, která především přísluší stavebnímu úřadu, se stěžovatel ztotožnil. Krajským soudem vytýkaný údaj o vzdálenosti pozemků účastnice řízení cca 150 m od umístěvané stavby byl použit ve vyjádření stěžovatele k podané žalobě jen pro ilustraci a větší názornost, nikoliv jako rozhodný údaj v rozhodnutí. Protože územní proces je ovládán koncentrační zásadou, nelze souhlasit s názorem krajského soudu, že stěžovatel má v pozici správního orgánu přezkoumávajícího pravomocné územní rozhodnutí jednat za možného účastníka řízení a zkoumat případné dotčení jeho práv, když ten svoji možnost být účastníkem řízení nevyužil způsobem, který mu zákon nabízí. Stěžovatel vyjádřil nesouhlas s názorem krajského soudu i v otázce širšího zkoumání přístupnosti navrhované stavby. V dané věci byly respektovány předpisy o napojení nebo připojení stavby na veřejnou dopravní infrastrukturu. Stavba byla napojena na stávající zpevněnou komunikaci na pozemku p. č. 500 v k. ú. Daňkovice ve vlastnictví obce Daňkovice. Stěžovatel je toho názoru, že není povinen při dopravním

pokračování

nápojení stavby zohlednit také podmínky provozu na přilehlých komunikacích a vymezovat přístup k navrhované stavbě, jak uvádí krajský soud. Není mu jasné, zda tím, že by stanovil konkrétní trasu přístupu k navrhované stavbě, by způsobil situaci, že by stavba nemohla být po jiné trase přístupná, ačkoliv by to podmínky v terénu umožňovaly. V této souvislosti pokládá otázku, kam až by bylo nutno takovou trasu určit a v jaké délce. S tím je pak spojeno vymezení okruhu účastníků územního řízení. I v tomto směru však podle něj platí, že konkrétní podmínky pro výkon rozhodnutí stanoví stavební úřad, nikoliv nadřízený správní orgán. Stěžovatel je přesvědčen, že postupoval v souladu se zákonem a jeho rozhodnutí není stíženo žádnou vadou, která by způsobila jeho nezákonnost. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

Účastnice řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že z důvodu předchozích zkušeností s jednáním stěžovatele chtěla, aby bylo najisto dáno, že přístup k zamýšlené stavbě nebude řešen přes její pozemek. Vyhybavé odpovědi stavebního úřadu ji nepřesvědčily, a proto se rozhodla podat odvolání proti územnímu rozhodnutí, v němž uvedla, proč měla být zahrnuta mezi účastníky řízení. Za účastníka má být v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. Stavební úřad však nevydal usnesení o tom, zda účastnice řízení a její manžel jsou či nejsou účastníky řízení, jenom opakovaně tvrdil, že účastníky nejsou. Pokud měl tedy stěžovatel pochybnosti o rozhodování stavebního úřadu, měl jeho rozhodnutí zrušit. Krajský soud věc posoudil na základě řádného právního posouzení, a proto účastnice řízení navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti nevyhověl a napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu podala osoba zúčastněná na řízení žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby dne 22. 2. 2011 a stavební úřad dne 14. 3. 2011 oznámil zahájení územního řízení a nařídil ústní jednání na 19. 4. 2011, o čemž v souladu se zákonem č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), vyrozuměl účastníky řízení. S účastnicí řízení a jejím manželem stavební úřad jako s účastníky správního řízení nejednal přesto, že ve svém podání uvedli, že není jisté, zda přístupová cesta k umístěvané stavbě nepovede přes jejich pozemky. Stavební úřad toto podání vyhodnotil pouze jako připomínku veřejnosti a stěžovatel následné odvolání účastnice řízení a jejího manžela proti rozhodnutí stavebního úřadu zamítl jako nepřipustné.

Podle ust. § 85 stavebního zákona jsou účastníky územního řízení žadatel, obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn, vlastník pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě, osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, osoby, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis. Účastníky řízení nejsou nájemci bytů, nebytových prostor nebo pozemků.

V daném případě může být účastnice řízení v řízení o umístění předmětné stavby účastníkem ve smyslu citovaného ustanovení jako osoba, jejíž vlastnické právo k sousedním pozemkům může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Rozhodující je tedy v posouzení, zda je vlastníkem sousedních pozemků a zda může být její vlastnické právo územním rozhodnutím přímo dotčeno. Ústavní soud v nález ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99, publ. pod č. 96/2000 Sb. upřednostnil široké pojetí pojmu sused, kdy nemá být zákonem pevně

uzavřen okruh „těch osob, které se účastnění domáhají s odkazem na vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich. Jakkoli lze tomuto záměru rozumět, nelze z pohledu Ústavního soudu pominout, že uzavřená legální definice, absolutně vylučující možnost pojmut za účastníky řízení i vlastníky jiných sousedních pozemků než pozemků majících společnou hranici s pozemkem, který je předmětem řízení (tedy i vlastníky pozemků "za potokem", "za cestou", "za zjevně bagatelním co do výměry vklíněným pozemkem ve vlastnictví jiné osoby"), jejichž práva mohou být v řízeních dotčena, omezuje prostor pro správní uvážení správních orgánů tam, kde je zjevné, že i přes neexistenci společné hranice mohou být práva "nemezuujícího" souseda dotčena.“ Dále Ústavní soud uvedl, že „si je vědom možných interpretačních problémů v tom směru "až kam" - do jaké šíře či vzdálenosti - mohou tzv. sousední pozemky, pokud nebude platit podmínka společné hranice, sábat. Nezbývá však než konstatovat, že posouzení této otázky bude vždy věcí individuálních případů (zřejmě s přihlédnutím k povaze zamýšlených staveb a z ní plynoucích možných nežádoucích dopadů), a to jak na úrovni rozhodovací praxe stavebních úřadů, tak na úrovni rozhodování o přezkoumávání těchto rozhodnutí v rámci správního soudnictví. Samotná náročnost takového posuzování nemůže však být dostatečným důvodem pro postup opačný, který by spočíval (a tak tomu de lege lata je) v koncipování legální definice, která nebude sice činit žádné interpretační problémy, nicméně její existence, jak již shora uvedeno, může zužovat prostor pro ochranu ústavně zaručených práv.“

Účastníkem řízení tedy bude soused pouze v případě, že jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, a to vzhledem k velikosti stavebního pozemku a umístění stavby na něm, odstupovým vzdálenostem, rozměrům stavby, účelu jejího užívání atd. Přímým dotčením lze nepochybně rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod., tj. různými imisemi. Těmi se obecně rozumí výkon vlastnického práva, kterým se s ohledem na konkrétní okolnosti neoprávněně zasahuje do cizího vlastnického nebo jiného práva nad míru přiměřenou poměrům. Přímým dotčením sousedních nemovitostí bude i jejich dotčení zvýšenou intenzitou dopravy v místě stavby vzhledem k jejímu účelu. Podmínkou účastnění přitom není, aby bylo námitkám vyhověno, ale postačuje pouhá možnost dotčení práva. Stavební úřady jsou povinny zkoumat, zda jsou tvrzeny skutečnosti, jež zakládají účastnění dané osoby v řízení, a shledají-li, že tomu tak je, musí věcně tyto námitky projednat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008 – 68, www.nssoud.cz). Tento výklad je tak založen na ústavně konformní interpretaci obecných právních pojmů obsažených v ust. § 85 odst. 2 stavebního zákona. Nejedná se tedy o výklad nad rámec nebo snad mimo zákon, jak se domnívá stěžovatel.

Co se týče otázky přímé dotčenosti účastnice řízení, je nesporné, že přístup k zamýšlené stavbě je možné realizovat několika způsoby, protože k ní vede více pozemních komunikací, o kterých se dá uvažovat v souvislosti s plánovaným užíváním stavby. To vyplývá jak z vyjádření účastníků řízení, tak z mapových podkladů, které jsou součástí správního spisu. Podle ust. § 79 odst. 1 stavebního zákona správní orgán v rozhodnutí o umístění stavby mimo jiné stanoví podmínky pro napojení umístěvané stavby na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Podle ust. § 23 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, se stavby podle druhu a potřeby umísťují tak, aby bylo umožněno jejich napojení na síť technické infrastruktury a pozemní komunikace a aby jejich umístění na pozemku umožňovalo mimo ochranná pásma rozvodu energetických vedení přístup požární techniky a provedení jejího zásahu. Připojení staveb na pozemní komunikace musí svými parametry, provedením a způsobem připojení vyhovovat požadavkům bezpečného užívání staveb a bezpečného a plynulého provozu na přilehlých pozemních komunikacích. Podle druhu a charakteru stavby musí připojení splňovat též požadavky na dopravní obslužnost, parkování a přístup požární techniky.

pokračování

Protože jedna z možných přístupových cest k umístované stavbě může vést přes pozemek ve vlastnictví účastnice řízení a jejího manžela, a to zhruba ve vzdálenosti 150 m od stavby, bude účastnice řízení rozhodnutím o umístění stavby přímo dotčena tehdy, povede-li příjezdová cesta k umístované stavbě přes pozemek v jejím vlastnictví a zároveň bude provozem na této cestě dotčeno její vlastnické právo.

Pravděpodobný výskyt negativních jevů spojených s provozem umístované stavby, a tedy možný zásah do vlastnického práva účastnice řízení, lze dovodit z obsahu správního spisu. Při realizaci stavby by mělo dojít proti původnímu stavu ke snížení stavů dojníc z 394 kusů na 298 kusů, nicméně nově má být vybudována stáj pro 127 jalovic, což vyplývá mimo jiné z posouzení vlivů záměru na životní prostředí zpracovaného Ing. Ch. To představuje zintenzivnění využití stávajícího zemědělského areálu, přičemž lze očekávat i negativní vliv na okolí umístované stavby. Stejný závěr vyplývá i z vyjádření obec Daňkovice k projektové dokumentaci ze dne 9. 4. 2011, v němž tato obec sdělila, že souhlasí s realizací stavby, ovšem s ohledem na negativní vliv provozu stavby na veřejný život obce mimo jiné za splnění podmínek, že před vydáním stavebního povolení bude uzavřena smlouva o každoročním finančním příspěvku do fondu oprav místních komunikací ve výši 50.000 Kč, že sypké materiály budou přepravovány pod plachtou nebo sítí, rozvoz fugátu bude časově omezen a že po vypracování nového územního plánu obce Daňkovice, kde bude řešena nová přístupová cesta k objektům obou kravínů, přistoupí osoba zúčastněná na řízení k její realizaci a používání. Podle obce Daňkovice je jednou z možností přístupu ke stavbě cesta přes pozemek p. č. 495, budou-li s tím jeho majitelé souhlasit. Obdobné podmínky vyjádřila obec Daňkovice i z pozice dotčeného silničního úřadu ve vyjádření ze dne 19. 4. 2011 s tím, že zůstává zachována možnost přístupu k objektům zemědělského areálu po stávajících místních a účelových komunikacích v majetku obce, popřípadě po dalších místních a účelových komunikacích navazujících na umístovanou stavbu.

Z uvedeného je zřejmé, že se může zvýšit provoz na přístupových pozemních komunikacích v důsledku rozšíření zemědělského chovu, s čímž může být spojeno obtěžování zápachem a znečištěním převážnými materiály. Naopak, v případě, že by napojení umístované stavby na pozemní komunikace nebylo realizováno přes pozemky ve vlastnictví účastnice řízení, nelze dospět k závěru, že by byla vlastnická práva účastnice řízení přímo dotčena. Nedochozí totiž k výrazným změnám v technologii chovu, a rozsah navržených změn nevybočuje ze stávajícího zemědělského areálu. Proto vliv samotné umístované stavby není s ohledem na její vzdálenost od pozemků účastnice řízení zásadní.

Dne 15. 4. 2011 zaslala účastnice řízení a její manžel přípis stavebnímu úřadu, ve kterém uvedli, že z oznámení o zahájení územního řízení není zřejmé, jak je vedena přístupnost k zamýšlené stavbě. S ohledem na podmínky obce Daňkovice vyslovili nesouhlas s tím, aby byla přístupnost stavby řešena před jejich pozemky. Podle protokolu o ústním jednání ze dne 19. 4. 2011, kterého se účastnila osoba zúčastněná na řízení a pracovnice stavebního úřadu, je příjezd ke stavbě umožněn po veřejných komunikacích, popř. po účelových komunikacích družstva, a sjezd na stavební pozemek je řešen z místní komunikace p. č. 500 na stávající zpevněnou účelovou komunikaci na p. č. 302 pro bývalý seník, který stál přibližně na místě navrhované stavby. Dále je v něm uvedeno, že stavební úřad obdržel námítky účastnice řízení a jejího manžela a označil je jako námítky veřejnosti, které však nepovažuje za oprávněné, neboť přístup ke stavbě je řešen po obecních komunikacích nebo po účelových komunikacích družstva. V rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby je uvedeno, že „*(z)pevněné pozemky jsou umístěny na pozemku p. č. 319/8 podél severovýchodní a severozápadní strany OMD a na pozemku p. č. 319/9 podél jihozápadní strany odchovy a navazují na stávající zpevněnou účelovou komunikaci žadatele na p.*

č. 302 (PK)“ a že „(p)řístup ke stavbě je řešen částečně po obecních komunikacích a částečně po účelových komunikacích žadatele, proto stavební úřad tyto připomínky v rozhodnutí nezohlednil.“

Z výše uvedeného vyplývá, že stavební úřad byl seznámen s obavami účastnice řízení, že bude příjezd k umístěné stavbě realizován přes pozemky v jejím vlastnictví. Zároveň bylo zřejmé, že provoz umístěvané stavby může mít negativní vliv především v podobě různých imisí na vlastníky sousedních pozemků a pozemků, přes které bude realizován přístup k umístěvané stavbě. V souladu s výše citovanými ustanoveními a za účelem vymezení okruhu účastníků řízení o umístění stavby bylo proto třeba jasně vymežit, kudy bude realizován příjezd k umístěvané stavbě, zda přes pozemky účastnice řízení nebo nikoliv. Bez toho nelze dospět k závěru, zda účastnice řízení měla být účastníkem řízení o umístění stavby, a tedy ani odmítnout její odvolání jako nepřipustné. Stavební úřad tak neučinil. Rozhodnutí o umístění stavby tuto otázku uspokojivě neřeší, protože nevyklučuje, že pozemní komunikace na pozemku účastnice řízení bude užívána v souvislosti s provozem umístěvané stavby. O tom svědčí i vyjádření stavebního úřadu v předkládací zprávě k podanému odvolání. V ní stavební úřad uvedl, že „(p)ředmětná stavba je přístupná po místních nebo účelových komunikacích, a přestože je možné užívat i účelové komunikace na pozemku odvolatele, není to nutné.“

Protože předmětem přezkumu napadeného správního rozhodnutí nebyla otázka nejvhodnějšího způsobu napojení umístěvané stavby na pozemní komunikace, nebyl, a ani nemohl být, krajským soudem vysloven závěr, že účastnice řízení je účastnicí správního řízení, jak se domnívá stěžovatel. Ústřední otázkou je, zda účastnice řízení mohla být přímo dotčena rozhodnutím o umístění stavby. Pokud tuto možnost stavební úřad nevyloučil a přitom s účastnicí řízení jako s účastnicí správního řízení nejednal, pak je nutné toto pochybení napravit. Vymezení okruhu účastníků řízení o umístění stavby je sice v první řadě úkolem stavebního úřadu, ale stěžovatel se musí v rámci přezkumu prvostupňového rozhodnutí zabývat i námitkami směřujícími proti posouzení účastnictví v řízení před stavebním úřadem, a závěry stavebního úřadu v tomto směru buď potvrdit nebo vyvrátit. Se stěžovatelem lze souhlasit, že vymezení okruhu účastníků územního řízení je úkolem náročným a vyžadujícím s ohledem na konkrétní okolnosti případu komplexní posouzení situace v území a zohlednění nejrůznějších vlivů, neboť v úvahu přichází u vlastníků sousedních staveb a pozemků dotčení nejrůznějšího druhu. Umožňuje-li situace v terénu realizovat přístup k umístěvané stavbě více způsoby, pak v zásadě každý z vlastníků pozemku nebo stavby, jehož práva budou zasažena provozem po těchto komunikacích, může být účastníkem územního řízení. Rozhodné je, zda intenzita zásahu do jeho vlastnického práva představuje přímé dotčení. Určujícím měřítkem může být intenzita zvýšení dopravy a míra negativních efektů s tím spojených, ale i povaha provozu umístěvané stavby a vlastnosti přilehlých komunikací. Pokud je možné vyloučit, že tyto nebudou v souvislosti s provozem stavby využívány více než doposud, pak lze zpravidla vyloučit i přímé dotčení vlastníků pozemků, přes které má být příjezd k umístěvané stavbě realizován.

Z výše uvedeného vyplývá, že námitky stěžovatele nejsou důvodné. Krajský soud správně dospěl k závěru, že v daném případě absentuje úvaha o rozsahu okruhu účastníků, na jejímž základě by bylo možno posoudit, zda je účastnice řízení opomenutým účastníkem řízení o umístění stavby.

Nejvyšší správní soud proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Učinil tak postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný

pokračování

úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože účastníci řízení, která měla ve věci plný úspěch, žádné náklady s tímto řízením nevznikly, a stěžovatel v řízení úspěch neměl.

Osoba zúčastněná na řízení má podle ustanovení § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil a z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jí soud uložil a nenavrhl, aby jí bylo přiznáno právo na náhradu dalších nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 31. července 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu